

fattigste i Samfundet det Indtryk, at de ikke vil blive berøvet noget, og et andet, der skal give dem, der kræver Skattenedsættelser og Bespareser, det Indtryk, at det er et virkeligt Besparesforslag.

Saa fremhævede jeg det Uromoment, som jeg mente Lovforslaget vilde medføre i denne Sag. Det fastholder jeg. Jeg tror ikke, det er heldigt, at man lader dette Spørgsmaal vække Uro ved hvert eneste Kommunalvalg, baade i By og paa Land. Og den Forskel, som Lovforslaget aabner Mulighed overfor Aldersrentenyderne, er saa stor, at vi fra konservativ Side ikke kan gaa med til den. Nu fremhævede den højtærede Indenrigsminister i Dag, at § 8 kunde forhindre en saadan Uensartethed som den, jeg havde talt om, at der paa den ene Side af Sognegrænsen var Aldersrentenydere, der i Aldersrente fik op til $\frac{3}{4}$ af Statsydelsen, og at der paa den anden Side af Grænsen kunde være gamle, som slet ikke fik noget kommunalt Tilskud. Men hvis det kan forhindres ved § 8, maa jeg nok spørge: Hvor bliver saa det kommunale Selvstyre af? Atter her er Ministeren ude med dette dobbelte Ansigt: Paa den ene Side skal man i dette Lovforslag have det kommunale Selvstyre sikret, men paa den anden Side skal man ogsaa sikre Ensartethed i Aldersrenteydelserne. Det kan man ikke godt. Thi er det Mening, at der skal være frit Skøn med Hensyn til § 6, 1ste Stykke, og § 6, 2det Stykke, om de særlige Tillæg, maa det blive Kommunalbestyrelsen, der tager Bestemmelsen, og saa er det vanskeligt for Overvrigheden og Ministeren at gribe ind.

Jeg udtalte, da jeg havde Ordet, at vi vilde foretrække at følge den Linie, vi var inde paa under Forhandlingerne om det Lovforslag, der ligger i Landstinget. Heroverfor udtalte den højtærede Indenrigsminister, at Forslaget i Landstinget var taget tilbage. Det er nu ikke helt rigtigt. Lovforslaget er ikke taget tilbage i Landstinget, det ligger endnu i Udvalget. Det kan godt være, at den højtærede Minister har sendt en Skrivelse om, at det skal tages tilbage. Men Handlingen er endnu ikke foregaaet i Landstinget, og saa er der altid en vis Mulighed. Men det er altsaa Ministerens Mening, at det skal tages tilbage. Jeg vilde nu havde fundet det mere rimeligt, om man havde forsøgt at komme frem netop ad den Linie, vi har forhandlet paa, og hvor vi i Virkeligheden var nær ved at naa til Enighed. Der kunde sikkert være stillet Ændringsforslag, som kunde have medført visse Be-

spareser. Saa vilde man have overladt det Arbejde til Landstinget, og jeg vilde have sat saa meget mere Pris derpaa, som det i nogen Maade vilde have udjævnet den ganske urimelige Fordeling af Arbejdsstoffet, der for Tiden er mellem de to Ting. Jeg kan meget vel forstaa, at den højtærede Minister ikke saa godt kunde have et Lovforslag i Landstinget, hvor man arbejdede efter eet Princip, og saa komme med et nyt her i Folketinget, hvor man arbejdede efter et andet Princip, saa man kørte frem hver efter sin Linie. Saa var der ganske vist ikke Fare for Sammenstød, men der var ogsaa kun ringe Chance for Forstaaelse. Derfor burde man have taget Forhandlingen i Landstinget, hvor netop et Lovforslag ligger i Udvalg.

Saa knyttede den højtærede Minister nogle Bemærkninger til det Spørgsmaal, jeg stillede angaaende Folkeforsikring. Jeg skal blot heroverfor bemærke, at jeg aldeles ikke, hverken paa Møder eller her i Salen, har brugt Folkeforsikringen som særligt Agitationsstof. Aldeles ikke. Det er vist brugt langt stærkere fra den anden Side. Jeg har ikke saa sjældent hørt Venstre ude i Landet fremhæve, at Venstre var varme Tilhængere af Folkeforsikring. Det var dem, der vilde frem ad den Vej. Det skal jeg slet ikke strides med den højtærede Minister om. Men hvad vi fra konservativ Side har fremhævet, er, at vi ønskede dette Spørgsmaal undersøgt og prøvet, og jeg fremhævede den historiske Udvikling i Forhandlingerne om Aldersrenten her. Det vil ogsaa fremgaa af Forhandlingerne om Aldersrenteloven i Landstinget. Der stillede vi ved anden Behandling et Ændringsforslag om, at i Rigsdagssamlingen 1922—23 skulde Indenrigsministeren fremsætte et Lovforslag om Folkeforsikring, efter at dette Spørgsmaal forinden havde været behandlet i et af Ministeren nedsat Udvalg af sagkyndige. Det har den højtærede Minister taget ad notam; Udvalget blev nedsat, og det har arbejdet og afgivet sin Betænkning. Der foreligger Forslag, og derfor var det kun berettiget, at jeg spurgte, om den højtærede Minister havde tænkt sig at fortsætte ad den Vej og fremkomme med et Forslag, som kunde komme til Drøftelse. Nu har den højtærede Minister svaret, og hans Svar var tilsyneladende meget velvilligt. Jeg skal ikke gaa haardt i Rette med den højtærede Minister, fordi det maaske ikke kan foreligge mere klart. Jeg udtalte ogsaa forleden Dag, da jeg havde Ordet, at hvis det var Mening, at vi skulde have det foreliggende Lovfor-